

ENZO ELMİ, THIẾU NIÊN Ý ANH DŨNG

- Lạy Đức Chúa GIÊSU, xin cho con không phải đau đớn, chỉ trong vòng 10 phút, 10 phút thôi! Con không dám xin nhiều hơn nữa đâu!

Đó là lời Enzo Elmi - thiếu niên Ý 15 tuổi - đơn sơ kêu van cùng Đức Chúa GIÊSU KITÔ khi cậu quá đau đớn, không thể trở mình vì không có ai giúp.

Enzo Elmi (1962-1978) thật anh hùng và quảng đại. Từ lúc tuổi còn thơ, Enzo đã tỏ ra liếng thoắng và tươi vui, có đôi mắt trong xanh và mái tóc màu hung hung. Enzo thường phản ứng nhanh nhẹn và thẳng thắn, biểu lộ một trí thông minh bén nhạy và một tâm hồn trong trắng. Như bao thiếu niên cùng lứa thuộc về những gia đình Công Giáo Ý đạo đức, Enzo rất thích môn thể thao và đọc các tờ báo dành cho thanh thiếu niên. Cùng lúc Enzo rất ham học. Cậu bé thấy thời gian qua nhanh như chạy, như bay!

Đùng một cái - tháng 7 năm 1975 - cha mẹ của Enzo Elmi bỗng khám phá ra con mình bị chứng bệnh bạch huyết. Mà bệnh lại đến hồi trầm trọng. Ông bà biết rõ chỉ duy nhất THIÊN CHÚA mới có thể cứu sống Enzo. Nghĩa là chỉ trông chờ phép lạ. Lúc bấy giờ trong thành phố có một nhóm cầu nguyện thuộc Phong

Trào Canh Tân trong Thánh Linh. Cha mẹ của Enzo liền huy động mọi người cầu nguyện cho con: thân nhân, bạn hữu và người quen biết. Cả Enzo cũng gia nhập nhóm cầu nguyện.

Vài tuần sau, Enzo xuất viện trở về với đời sống bình thường: đi học, đọc sách báo và tham dự các trò chơi giải trí.. Tuy nhiên, Enzo vẫn phải ra vào nhà thương để tái khám hoặc để điều trị. Sức khỏe lúc lên lúc xuống. Cứ như thế trong vòng hai năm trời. Những người bạn đồng bệnh cùng phòng với Enzo lần lượt ra đi, về với thế giới bên kia. Chỉ mình Enzo vẫn cầm cự với cơn bệnh. Trường hợp của Enzo gần như ngoại lệ.

Tháng 11 năm 1977, cơn bệnh bộc phát dữ dội. Enzo được cấp tốc đưa vào nhà thương. Không ai còn nghi ngờ nữa. Enzo bước vào giai đoạn chót cùng của cuộc sống. Cơn sốt lên hơn 40 độ. Các bác sĩ bó tay và quyết định ngưng mọi chữa trị vô ích. Cha Mẹ Enzo túc trực bên giường con ngày đêm. Riêng ông Luciano - thân phụ của Enzo - không bao giờ rời con, ngoài những giờ phải đến sở làm việc. Nhóm Cầu Nguyện gia tăng lời cầu nguyện. Ngày nào cũng có người trong nhóm đến cầu nguyện bên giường Enzo.

Cha Mẹ của Enzo nghĩ đến việc chuẩn bị cho con lãnh các bí tích sau cùng. Chiều ngày 21-11-1977, Cha Tuyên Úy bệnh viện đến thăm và giúp Enzo dọn mình xưng tội chung. Ngày hôm sau, trước sự hiện diện của gia đình và khoảng 10 người trong Nhóm Cầu Nguyện, Enzo sốt sáng lãnh Bí Tích Xức Dầu Bệnh Nhân. Từ đó, cuộc sống thiêng liêng của Enzo như hoàn toàn biến đổi. Cậu thiếu niên như được mở mắt linh hồn và nhận ra những điều mà trước kia cậu không để ý. Nhưng nhất là, Đức Chúa GIÊSU KITÔ và Đức Mẹ MARIA luôn hiện diện sống động bên cạnh Enzo. Cậu chỉ có ước muốn duy nhất là cầu nguyện. Cầu nguyện liên lĩ khiến cậu thiếu niên như quên bớt các nỗi đau đớn đang xé nát thân xác non nớt.

Một ngày, Cha Mario Panciera đến thăm và thấy Enzo quá đau đớn liền hỏi:

- Con có cảm thấy Đức Chúa GIÊSU đang ở gần không?

Mở hé đôi mắt trong xanh, cậu thiếu niên mỉm cười trả lời:

- Thưa cha có! Con có cảm giác chính Chúa đang ở bên cạnh. Bởi vì, nếu không phải là Đức Chúa GIÊSU, thì chắc chắn con không thể chịu bệnh như thế này!

Thật thế, cái đau nhức như liên tục triền miên. Thỉnh thoảng Enzo than thở:

- Con bị đau như thể bị chó cắn!

Điều đáng chú ý là Enzo cầu nguyện không ngừng, không bao giờ mệt, đặc biệt là với thân phụ. Ông Luciano ngủ trên chiếc ghế xếp cạnh giường con. Vào đêm khuya vắng, khi không chợp mắt được, Enzo thường kêu:

- Ba ơi, mình đọc kinh một chút đi!

Thế là ông Luciano thức giấc và hai cha con cùng nhau cầu nguyện. Cầu nguyện hàng giờ, hàng giờ. Cầu nguyện bộc phát tự nhiên hoặc với cuốn Kinh Thánh. Tuy nhiên, khi Enzo thấy thân phụ quá mệt, cậu không phiền Cha. Cậu cầu nguyện một mình.

Cứ thế, cơn bệnh nặng kéo dài trong vòng hai tháng cho đến ngày 2-1-1978 Enzo Elmi êm ái trút hơi thở cuối cùng, hưởng dương 15 tuổi.

Cơn bệnh của Enzo đã thánh hóa mọi người, bắt đầu từ chính cậu thiếu niên rồi đến cha mẹ và bạn hữu. Đám tang Enzo Elmi không mang sắc thái buồn thương nhưng diễn ra trong bầu khí tràn đầy hy vọng khiến có người buột miệng kêu lên:

- Đây không phải đám tang mà là một lễ hội!

... "Người công chính dù có chết non, cũng vẫn được an nghỉ. Vì tuổi thọ đáng kính, không phải bởi sống lâu, cũng không do số tuổi. Đối với con người, sự khôn ngoan còn quý hơn tóc bạc, sống không tì ố đã là sống thọ. Người công chính đẹp lòng THIÊN CHÚA, nên được THIÊN CHÚA yêu thương. Vì họ sống giữa những kẻ tội lỗi, nên được THIÊN CHÚA dời đi nơi khác. THIÊN CHÚA đã cất họ đi, kéo trí khôn họ bị thói gian ác biến đổi, hay tâm hồn họ bị tật xấu trá phỉnh lừa. Vì sức mê hoặc của sự ác làm lu mờ sự thiện, và dục vọng quay cuồng biến đổi tâm hồn chất phác. Người công chính nên hoàn thiện chỉ trong một thời gian ngắn, thì kể như đã hoàn tất một sự nghiệp lâu dài" (Sách Khôn Ngoan 4,7-13).

(P. Luigi Faccenda, "Testimoni di Maria", Edizioni dell'Immacolata, 1993, trang 72-79)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt